

Mẹ ra đi nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi

ISSN: 2734-9195

11:54 20/12/2025

Mẹ tôi đã trọn vẹn với tình thương, vậy nên mẹ đi. Và chúng tôi, những người ở lại, tiếp tục sống trọn vẹn với tình thương, như mẹ tôi đã làm.

Nếu có một thước đo cho cuộc đời này, tôi nghĩ đó chính là tình thương. Mẹ tôi ra đi sau một cơn nhồi máu cơ tim chỉ trong ba phút. Sự ra đi của mẹ để lại cho gia đình tôi niềm thương tiếc khôn nguôi. Mấy ba con tôi mất ngủ vì chưa chấp nhận được sự thật. Riêng ba, ông thức trắng vào những đêm mưa vì xót xa mẹ tôi nằm lạnh lẽo ngoài kia.

Mẹ tôi từng nói, nếu sau này mẹ có mất đi, nhớ để di ảnh mẹ ở chùa để gia đình còn vào ra chùa làm phước, nghe kinh kệ cho tốt, vậy thôi. Tôi chưa hiểu hết câu nói ấy của mẹ, cho đến ngày thứ 30 sau khi mẹ mất, chúng tôi mang di ảnh của mẹ vào chùa gửi, khi về nhà ba tôi tâm sự:

- Nay vào chùa nghe sư cô thuyết pháp, tự nhiên thấy nhẹ lòng quá con!

Hôm đó ở chùa, sư cô trên tầng lầu giảng bài, nói rằng đời người vô thường và ngắn ngủi. Khi một người thân ra đi, đừng quá đau lòng hay luyến tiếc, hãy để họ đi nhẹ nhàng và thanh thản. Mấy câu ba nghe được ở chùa phần nào giúp ba buông bớt nỗi đau và niềm thương tiếc khi mẹ rời đi đột ngột. Tôi thấm hiểu ý tứ của mẹ khi khuyên ba con tôi mang di ảnh vào chùa.

Riêng tôi, sự ra đi của mẹ là một hồi chuông cho tôi và gia đình. Rằng cuộc sống có gì là cố định, không gì là ở yên, không gì là mãi mãi. Đến một lúc nào đó, đủ duyên thì hoa nở, hết duyên hoa nhẹ nhàng lìa cành rơi xuống, thế thôi.

Hình minh họa tạo bởi AI

Tôi thường đi bộ, ngắm nhìn những cánh hoa rung rinh trong gió. Nhưng vài ngày sau đó, cánh hoa tôi từng trầm trồ cũng rơi xuống mặt hồ, nhường chỗ cho những nhành hoa khác vươn lên. Chỉ có chúng ta là cố chấp, bám víu vào những thứ vốn không hề cố định. Đám mây trên trời, tia mặt trời buổi sáng, ánh tà dương, một bài hát hay, một người thương, tất cả đều đến rồi lại đi. Vòng tuần hoàn cuộc sống này không cho phép chúng ta khư khư giữ lại, mà dạy cho chúng ta học cách xoay vần, thích nghi, là một phần của vòng luân chuyển không ngừng biến dịch.

Cánh hoa rơi nhẹ nhàng, mẹ tôi cũng nhẹ nhàng mà đi. Đêm qua tôi lại nằm mơ thấy mẹ, mẹ cười thật tươi. Tôi như buông xuống được trăn trở trong lòng, rằng mẹ đi khi chưa kịp sắp xếp gì cả. Nếu có một thước đo nào đó trong đời, tôi nghĩ đó chính là tình thương. Năm mươi mấy năm sống ở đời, mẹ đã dành đủ tình thương cho gia đình tôi. Mẹ cũng thương những người bất hạnh, cũng thường mua ủng hộ những người yếu thế. Vào ngày đám tang, có mấy người lạ đến thắp nén nhang cho mẹ. Mấy cô mấy chú nói lúc còn sống, cô này tốt với chúng tôi lắm.

Tôi lặng lẽ chào, lạy đáp lễ rồi quay sang nhìn di ảnh của mẹ, chợt nhớ đến câu:

“Trăm năm trước thì ta chưa có

Trăm năm sau có cũng như không

Cuộc đời sắc sắc không không

Trăm năm còn lại tấm lòng từ bi”

Mẹ tôi đã trọn vẹn với tình thương, vậy nên mẹ đi. Và chúng tôi, những người ở lại, tiếp tục sống trọn vẹn với tình thương, như mẹ tôi đã làm.

Tác giả: **Yên Khuê (Thái Ngọc Hân)**

Địa chỉ: *76B Đường số 5, Phường An Bình, Tp. Cần Thơ*